

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2To/75/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6415010718
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ján Bednár
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6415010718.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jána Bednára a sudcov JUDr. Ľubomíra Bušika, PhD. a JUDr. Jozefa Mikluša, v trestnej veci obžalovaného I. T., stíhaného pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm.b/ Tr.zák. a iné, na verejnom zasadnutí konanom dňa 03. 11. 2016, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom, sp.zn. 3T/98/2015 zo dňa 27.06.2016, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. odvolanie obžalovaného I. T. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom, sp.zn. 3T/98/2015 zo dňa 27.06.2016 bol obž. I. T. uznaný vinným z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. b/ Tr.zák. a prečinu ohrozovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Tr.zák. , pretože dňa 24.10.2015 v čase okolo 19.30 h na ulici G. X v J. E. nezisteným spôsobom vyliezol na balkón bytového domu nachádzajúci sa vo výške 294 cm od zeme, na čo poškodený V. T., nar. XX.XX.XXXX, sa išiel pozrieť k balkónovým dverám, ktoré otvoril, po čom ho I. T. rukou odtlačil a vošiel cez balkónové dvere do bytu, kde bol opakovane vyzvaný, aby z bytu odišiel, následne sa začal rozprávať s poškodenou L. E., nar. XX.XX.XXXX, ktorá sa nachádzala v byte, spoločne zišli k hlavnému vchodu, kde ju I. T. ťahal za ruky von z bytovky, následne ju pred bytovkou pustil, keď chcela odísť, držal ju za ruky, dvakrát ju strčil na zem, držaním za ruky jej nedovolil odísť do bytovky a napokon ju za ruky odtiahol niekoľko desiatok metrov od vchodu, po čom na miesto prišla hliadka polície.

Za toto konanie okresný súd obžalovanému uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 30 mesiacov, pričom mu výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil na skúšobnú dobu v trvaní 36 mesiacov. Súčasne mu súd uložil probačný dohľad, ktorý bude vykonávaný probačným a mediačným úradníkom Okresného súdu Žiar nad Hronom počas skúšobnej doby podmienene odsúdenia.

V neposlednej rade súd uložil obžalovanému povinnosť v skúšobnej dobe podmienene odsúdenia sa osobne ospravedlniť poškodenej L. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. E., L. X.S. XXX/XX a tak isto poškodenému V. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. E., G. XXX/X.

Proti tomuto rozsudku po jeho vyhlásení obžalovaný I. T. podal odvolanie, ktoré prostredníctvom svojho obhajcu aj dodatočne písomne odôvodnil. Podstatou odvolania obžalovaného bolo jeho tvrdenie, že nebolo dokázané, že skutky, zo spáchania ktorých bol uznaný vinným, sa stali a preto mal byť prvostupňovým súdom podľa § 285 písm.a/ Tr.por. spod obžaloby oslobodený. Prvostupňový súd nesprávne posúdil právny stav, svojvoľne hodnotil dôkazy, pričom niektoré nehodnotil vôbec a najmä svojím rozhodnutím porušil základné zásady trestného konania.

V tejto súvislosti obhajoba poukázala na to, že v trestnom rozkaze súd vzal do úvahy výpoveď svedkyne L. E., hoci po vznesení obvinenia nevypovedala. Táto výpoveď svedkyne nemala byť vôbec súčasťou vyšetrovacieho spisu pri podaní obžaloby, pretože v súlade s ustálenou judikatúrou sa jedná o nezákonný dôkaz.

Ku skutku obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Tr.zák. obhajoba poukázala, že uznanie viny, ktoré je založené na výpovedi svedka T., ktorý mal vidieť incident. Jeho svedectvo vychádzalo z

počitov svedka. Svedkyňa E. odišla s obžalovaným dobrovoľne, čo nepopieral ani svedok T.. Následne prebehla vzájomná ťahanica, pričom svedkyňa na obžalovaného dvakrát vytiahla nôž, čo súd pokladal za dôkaz, že obžalovaný obmedzoval jej osobnú slobodu. V tomto smere obhajoba citovala rozsudok. Ďalej poukázala na to, že obžalovaný bol uznaný vinným z obmedzovania osobnej slobody p. E., ktorá vo veci ani raz nevytvrdila a pritom z ostatných svedeckých výpovedí je zrejmé, že obžalovaného ohrozovala so zbraňou práve svedkyňa, pričom obžalovaný mohol utrpieť závažné poranenia až smrť. Súčasne obhajoba ozrejmila charakter obmedzovania osobnej slobody, v čom spočíval a naďalej hodnotila vykonané dôkazy so záverom, že neexistuje žiadny priamy dôkaz, že sa stal skutok. Tvrdenia svedka T. môžu byť nanajvýš nepriamym dôkazom. Odsúdiť niekoho na základe jedného nepriameho dôkazu obhajoba považuje za nezákonné.

Pokiaľ ide o skutok porušovania domovej slobody, ani spáchanie tohto skutku obžalovanému nebolo preukázané. Súd mal za preukázané, že obžalovaný prekonal prekážku, ktorej účelom bolo zabrániť vniknutiu do obydľia a to tým, že obžalovaný vyskočil na balkón. V tejto súvislosti obhajoba poukázala na neaplikovateľnosť známeho judikátu, podľa ktorého je aj vniknutie cez balkónové dvere prekonaním prekážky. Obžalovaný si dvere neotvoril, otvoril ich svedok T., pričom výpovede svedka z prípravného konania a na hlavnom pojednávaní sa podľa obhajoby diametrálne odlišovali. V konečnom dôsledku obhajoba napadla aj vierohodnosť výpovedí svedka T. s poukazom na výpoveď svedkyne E.. V závere odvolania obhajoba poukázala na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcej sa dôkazného bremena a prípadných pochybností v prospech obžalovaného.

Z uvedeného dôvodu v prípade obžalovaného podľa obhajoby existuje jediný priamy dôkaz svedčiaci proti obžalovanému ohľadne spáchania trestnej činnosti porušovania domovej slobody a to výpoveď svedka, ktorá je v časti dostania sa do bytu v rozpore s výpoveďou obžalovaného. Žiadne iné priame dôkazy v jeho neprospech neboli a nič zo skutkového deja nepodporovalo tvrdenia svedka T.. Preto obžaloba navrhla zrušiť napadnutý rozsudok a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť v súlade s § 285 písm. a/ Tr.por.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí uviedol, že nesúhlasí s tvrdením súdu, že obžalovaný nepreukázal, nedoložil žiadne dôkazy na podporu svojich tvrdení. Takéto tvrdenie súdu obhajoba odmietla. Na miesto činu hneď po incidente prišla polícia, pričom poškodený Konečný ani svedkyňa E. nepreukázali také skutočnosti, ktoré sú uvádzané v rozhodnutí súdu. Z uvedeného dôvodu obhajoba navrhla, aby napadnutý rozsudok bol zrušený a obžalovaný bol spod obžaloby oslobodený.

Krajský prokurátor na verejnom zasadnutí uviedol, že napadnutý rozsudok považuje vo výroku o vine a treste za zákonný a z toho dôvodu navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí sa pridŕžoval návrhov obhajcu a pokiaľ ide o trestné stíhanie, v ktorom je v súčasnej dobe vo väzbe, uviedol, že toto nie je ešte skončené a nebola ani podaná obžaloba. Na podklade podaného odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici v zmysle § 317 ods. 1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného I. T. nie je dôvodné.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že prvostupňový súd vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy na objasnenie skutkového stavu v súlade s ust. § 2 ods. 10 Tr.por., pričom na rozdiel od obhajoby krajský súd dospel k záveru, že okresný súd správne vyhodnotil vykonané dôkazy jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu to ukladá ust. § 2 ods. 12 Tr.por.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr.por. okresný súd vylúčil dostatočne, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky vykonaného dokazovania za vylúčené alebo pochybné a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, najmä tých, ktoré si vzájomne odporujú.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, akým spôsobom sa súd vysporiadal s jednotlivými dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní, predovšetkým s obsahom výpovedí obžalovaného, poškodeného T., svedkyne C. E. a s listinnými dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní, ktoré súd viedli k právnej úvahe, že obžalovaného I. T. uznal vinným zo spáchania skutku. V tomto smere sa odvolací súd nestotožnil s hodnotením dôkazov vykonaných obhajobou. Obžalovaného totiž zo spáchania skutku usvedčoval svedok poškodený V. T., ktorého výpoveď obhajoba spochybňovala. V tejto súvislosti aj odvolací súd musí konštatovať, že prvostupňový súd správne vyhodnotil výpoveď tohto svedka poškodeného ako vierohodnú, pričom dôvody svojho hodnotenia uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku. Spochybňovanie výpovede tohto svedka obhajobou s poukazom na výpoveď svedkyne E. musel aj krajský súd vyhodnotiť ako účelové, ktoré malo za cieľ zbaviť obžalovaného trestnej zodpovednosti alebo túto znížiť na minimum. Skúsenosti svedkyne E. so svedkom T. totiž nijakým spôsobom nemôžu ovplyvniť vierohodnosť svedka T.. Svedkyňa E. dohovárala svedkovi T., aby

sa vyvaroval usporiadávania mejdanov za požívania alkoholu v jeho byte. Následný prísľub svedka T., že to nebude robiť a jeho nedodržanie svedkyňa E. považovala za klamstvo, nie je takou skutočnosťou, ktorá by mala podstatný vplyv na vierohodnosť výpovede svedka T..

Odvolačný súd sa nestotožnil ani s hodnotením obhajoby, že výpoveď svedka T. je možné posúdiť nanajvýš ako nepriamy dôkaz. Opäť ide o účelové tvrdenie obhajoby, keďže svedok poškodený T. bol vo svojom byte v čase, keď sa do neho dostal obžalovaný, bol priamo svedkom skutkového deja prebiehajúceho v jeho byte a bol tiež priamym svedkom skutkového deja prebiehajúceho pred jeho domom v čase, keď obžalovaný Ťahal L. E. násilím od vchodu domu poškodeného T.. V tomto smere samotný obžalovaný vo svojej výpovedi potvrdil prítomnosť tohto svedka na mieste pred vchodom jeho domu. Neopodstatnené je aj tvrdenie obhajoby, že svedok T. a svedkyňa E. príslušníkom mestskej polície po príchode na miesto činu neopísali skutok tak, aby mohlo vzniknúť podozrenie zo spáchania trestného činu. Zo správania oboch svedkov je zrejmé, že do celej záležitosti nechceli mestskú políciu zatiahnuť. Následne sa svedok poškodený T. rozhodol podať trestné oznámenie dňa 25.10.2015 o 00.30 h. Odvolačný súd potom neprihliadol ani k ďalším tvrdeniam obhajoby ako poukazovanie na vydaný trestný rozkaz vo veci, ktorého základom mala byť výpoveď svedkyne L. E., keďže trestný rozkaz bol zrušený nariadením hlavného pojednávania vo veci a preto sa stal pre hodnotenie dôkazov irelevantný. Navyše okresný súd výpoveď svedkyne L. E. vo svojom rozhodnutí nevzal do úvahy pri hodnotení dôkazov, preto polemika obhajoby, či má byť nezákonná výpoveď v spise alebo nie, je z pohľadu vyhodnoteného dokazovania irelevantná.

Vzhľadom na to, že prvostupňový súd správne ustálil skutkové okolnosti a správne právne kvalifikoval konanie obžalovaného, s ktorým sa odvolačný súd v celom rozsahu stotožnil, aby sa ďalej neopakoval, v podrobnostiach poukazuje na tieto dôvody napadnutého rozsudku.

Okresný súd nepochybil ani pri ukladaní trestu obžalovanému, pričom prihliadol na všetky skutočnosti, na ktoré je podľa zákona povinný prihliadnuť. Správne vyhodnotil osobu obžalovaného, ako aj možnosti jeho nápravy a pomery páchatel'a. V osobe obžalovaného ide totiž o 8-krát súdne trestanú osobu, pričom v prvom prípade sa na neho hľadí ako na netrestaného a naposledy bol odsúdený v r. 2011 trestným rozkazom Okresného súdu Žiar nad Hronom, sp.zn. 2T/158/2011 zo dňa 26.09.2011 pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm.a/ Tr.zák. spáchaného spolupáchatel'stvom podľa § 20 Tr.zák. , za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov, so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Keďže obžalovanému prevažovali priťažujúce okolnosti tak, ako boli zistené prvostupňovým súdom, okresný súd mu musel v zmysle § 38 ods. 4 Tr.zák. zvýšiť dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby trestného činu najprísnejšie trestného o jednu tretinu. Z uvedeného dôvodu potom okresný súd ukladal trest obžalovanému v trestnej sadzbe vo výmere 2 rokov a 4 mesiace až 5 rokov. S prihliadnutím na všetky okolnosti, na ktoré okresný súd mal prihliadnuť pri ukladaní trestu potom dospel k záveru, že obžalovanému je postačujúce uložiť trest odňatia slobody vo výmere 30 mesiacov, teda pri dolnej hranici vypočítanej trestnej sadzby. Vzhľadom na osobu obžalovaného aj odvolačný súd považuje túto výmeru trestu za primeranú a dostatočnú pre prevýchovu obžalovaného ako aj na splnenie účelu generálnej prevencie. Keďže obžalovanému súd uložil skúšobnú dobu podmieneného výkonu trestu odňatia slobody vo výmere 36 mesiacov, musel mu uložiť aj probačný dohľad nad jeho správaním, ktorý bude vykonávaný probačným a mediačným úradníkom Okresného súdu Žiar nad Hronom v trvaní 36 mesiacov. V konečnom dôsledku aj uloženie povinnosti obžalovanému ospravedlniť sa L. E. a V. T. je v súlade so zákonom vzhľadom na okolnosti prípadu.

Podľa § 319 Tr.por. odvolačný súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Za takéhoto stavu, keď Krajský súd v Banskej Bystrici nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku, odvolanie obžalovaného I. T. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.